

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Štev. 5.

V Ljubljani 1. velikega travna 1891.

Leto XI.

Godčeva pesem.

Počiva v gróbu zgodujem sin,
Najdražji moj otrók jedin.

Kot hrast krepák, raván kot bór,
Življenja méni bil je zór.

Ponosno zrla vás je náuj,
Vzplamtela grajska hči je zánj.

A godčev sin in knežja hči
Jednake nista si krvi.

Zaklinjal hčer je ljuti knez:
'Pretrgaj z godcem nično vez!'

Zavračal sem jedinca jaz:
'Sin moj, pozabi nje obraz!'

Todà ljubezni prave moč,
To plámen je požigajoč.

Odnesel leto časa vál,
Prijédzil v grad je vitez zál.

Očetrov slišala je glás:
Poroko praznovala vás.

Na grad je zrl potr mi sin,
Nevesta knežja sólzna z lín.

Hčer in sinú sva dan na dan
Očeta téšila zaman.

Obrazov dvoje zórnih prej
Molcé bledélo je odslej.

Ko prva vzcvela je pomlad,
Za mrtvo hčerjo plakal grad.

Ko drugič je odbegnil mraz,
Jedinca sem izgubil jaz.

Grobár izkopal grob je nov:
Ob nje je gróbu — grob njegov.

Zapustil kraj sem solz in tóg,
Po svetu hodim sam okróg.

Na harfo pevam zdaj opt:
Kar svet razdvája — druží smrt!*

Bistrán.

